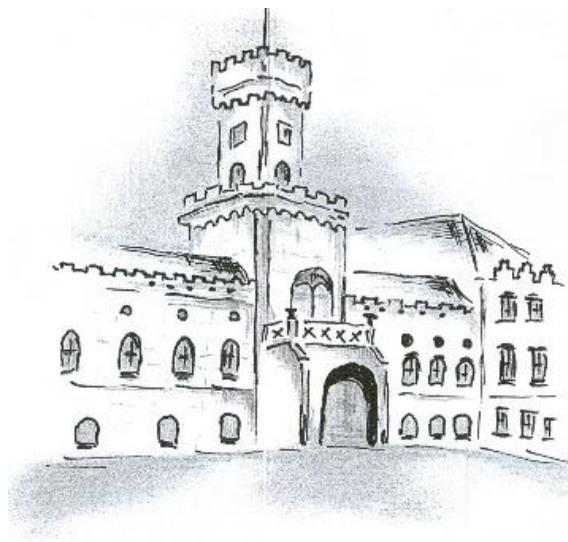

Zámecký zpravodaj

Domova pro seniory Sokolnice

X. ročník – 2. číslo – únor 2024

Naše oblíbené aktivity

I v lednu se v našem domově stále něco děje. 6. ledna se za tři krále převlékly naše milé aktivizační pracovnice. Se známou koledou: „My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví přejeme vám...“, obešly všechny klienty i personál a symbolicky požehnaly našemu domovu.

Samozřejmě i v tomto měsíci nemohlo chybět tolik oblíbené vaření a pečení. Na pavilonech se pekli placky s povidly a na zámku perníčky.

Na jeden den se domov proměnil v salón krásy a kdo chtěl, mohl se nechat profesionálně učesat nebo nalíčit.

Zdravotní cvičení pro seniory

Od října 2023 spolupracuji s Domovem pro seniory v Sokolnicích, kam pravidelně jedenkrát týdně dojíždím a vedu lekce Zdravotního cvičení pro seniory. Jelikož je domov po nedávné přístavbě opravdu rozlehlý, domluvili jsme se s panem ředitelem MVDr. Nováčkem na rozdělení lekcí pro zámek, a zvlášť pro nově postavené pavilony. Vznikly tedy dvě skupinové lekce tak, aby byly dostupné co nejvíce klientům, kteří mají zájem o pravidelný pohyb. Někteří klienti se i přes to nemohou zúčastňovat skupinových lekcí, proto jsem připravila i individuální lekce pro klienty, kteří mají o tuto možnost zájem.

Náplní Zdravotního cvičení pro seniory je především komplexní uvolnění, protažení a posílení svalů, nechybí ani závěrečná relaxace s automasáží a vonným levandulovým olejíčkem, který je příjemnou odměnou za hodinovou práci na svém těle. Cvičení je snadné, zdravotně-kompenzační, zaměřené na protažení a posílení celé pohybové soustavy, páteře a kloubů. Vhodné jako prevence pádů a případných úrazů, bolesti zad a kloubů. Cvičíme na židli, každý klient cvičí podle svých zdravotních a pohybových možností.

Během cvičení vládne vždy uvolněná nálada, klienti si mezi sebou stihnou i popovídat, častokrát se během lekce zasmějeme. Při cvičení s overbaly se vždy klienti rozzáří a jak kdyby se vrátili v čase do svých mladých let, kdy si házeli nebo kopali s míčem. Je krásné pozorovat, jak se jim díky pohybovým aktivitám rozjasní den.

Jsem moc ráda, že můžu spolupracovat s úžasnými ženami – sociálně – aktivizačními pracovníkyněmi v domově - Nad'ou, Ivou a Martinou, které perfektně odvádějí svou práci, mají srdíčko na svém místě a záleží jim na každém jednom klientovi.

Tímto děkuji za možnost spolupráce.

Bc. Radka Němcová

Funkční trenérka

FB skupina: Zdravotní cvičení nejen pro seniory

Dům U čtyř mamlasů

Tento dům, který stojí v Brně na náměstí Svobody, je známý především díky cukrárně, která zde dříve bývala.

Dům se nachází v horní části náměstí Svobody. Byl postaven jako palác Nadace V. Gerstbauera a je jednou z nejvýraznějších objektů tohoto náměstí. Neoklasicistní reprezentativní dům s dvěma věžemi, sloupovým, lodžiemi a velkými okny postavilo město v letech 1899 – 1902 jako obchodní a nájemní dům.

V tomto činžovním domě o čtyřech obytných křídlech kolem nádvoří s pasážemi se nacházelo 21 bytů a 12 obchodů. Fasádu navrhl městský architekt a pedagog Germano Wanderley. Svůj název dostal podle čtyř monumentálních mužských soch – mamlasů, které na svých ramenech drží zdobné pilíře. Sochy atlantů podle modelů Richarda Luksche jsou dílem Johana Tomoly.

Budova představovala v době svého vzniku ideál velkoměstské elegance, luxusu a pohodlí. Téměř celé 20. století ji však pokládalo za odstrašující příklad chaotické změti architektonických prvků nejrozumnějších slohů. V současné době je na stavbu již nahlíženo jako na historický objekt své doby.

K tomuto domu a jeho názvu se váže zajímavá a zábavná pověst. Před dávnými lety žil v Brně bohatý obchodník s obilím. Měl pěkný dům na dnešním náměstí Svobody, hodnou ženu a čtyři syny, kteří však moc vtipné kaše nepojedli. Proto jim také Brňané neřekli jinak než čtyři mamlasi.

Jejich táta je dokázal zapřáhnout do práce, u které nemuseli zrovna přemýšlet a nemusel zaměstnávat žádnou čeleď. Bohužel ovšem brzy zemřel. Jeho vdova se však v obchodu nevyznala a živnost začala upadat. Jejich synové, čtyři mamlasi, byli sice dobří na fyzickou práci, ale obchodu vůbec nerozuměli.

Úspěšný a prosperující obchod s obilím zanikl a čtyři mamlasi se poflakovali po městě. Rodina však nebyla chudá, kromě krásného domu na náměstí měla vdova ještě několik tisíc zlatých na hotovosti, a s tím se dalo slušně žít.

Ve městě se našlo dost škodolibých lidí, kteří využívali prostoduchost čtyř mamlasů a naváděli je k různým nezbednostem. Jeden škodolibý člověk potkal prvního mamlase

v průjezdu Staré radnice a povídal:

„Tady tohle Brněnské kolo zde jen zbytečně visí, vezmi ho a zanes jej do hospody k formanům, dají ti za ně jistě alespoň dvě zlaté.“

První mamlas se zaradoval, že přijde k lehkému výdělku, popadl Brněnské kolo, jeden ze symbolů města, a kráčel s ním do hospody k formanům.

Teprve městský strážník prvního mamlase zastavil, neboť se mu nezdálo, proč přes celé město nese velké kolo. Když zjistil, že kolo pochází z průjezdu Staré radnice, přikázal mamlasovi, aby kolo vrátil zpět na místo. Prvního mamlase s kolem a strážníkem doprovázel dav čumilů a tak strážníkovi nezbylo, než tuto událost nahlásit starostovi. Marně vdova namítala, že syn je duševně zaostalý, musela zaplatit tučnou pokutu, s tím, že si má své mamlasy lépe hlídat.

Jindy jeden dobrák oslovil druhého mamlase zase u Staré radnice:

„Podívej na ten portál na radnici, jeho prostřední vížka je ohnutá. Když si vezmeš žebřík a kbelík s teplou vodou, můžeš tu vížku narovnat. Je to velmi jednoduché, stačí vížku namočit v teplé vodě. Starosta ti za tuto opravu vyplatí deset zlatých.“

Druhý mamlas si donesl žebřík a ohnutou vížku portálu začal potírat teplou vodou. Jeho počínání neušlo pozornosti městského strážníka a kolem Staré radnice se shromáždilo mnoho lidí, kteří se zde dobře bavili. Vížka zůstala i nadále ohnutá, druhý mamlas nedostal od starosty žádnou odměnu, ale za to jeho matka musela zaplatit velkou pokutu.

Jednoho dne se třetí mamlas ochomýtal na Zelném trhu a tu ho oslovil jeden trhovce:

„Poslyš, chlapče, podrž mi tu krávu na řetězu, já si půjdu naproti do hospody dát něco na zub a brzy se vrátím. Za pohlídání krávy ti zaplatím dva grejcary.“

Třetí mamlas byl rád, že přijde k nějakým penězům a držel krávu na řetězu. Pozoroval je však jeden vykuk a sotva trhovce zapadl do hospody, povídal třetímu mamlasovi:

„Já jsem bratr toho trhovce, kterému hlídáš krávu. Můj bratr se v té hospodě zdrží trochu déle, má tam nějaké obchodní jednání, a proto mě požádal, abych krávu pohlídal a tobě vyplatil ty dva grejcary.“

Třetí mamlas vzal dva grejcary, předal krávu s řetězem vykukovi a šel po svých. Když se trhovce vrátil z hospody, nenašel na Zelném trhu ani krávu, ani třetího mamlase. Vdově tak nezbylo, než zaplatit tržní hodnotu odcizené krávy trhovci, neboť ji svěřil třetímu mamlasovi a ten ji lehkomyšlně předal neznámému muži, vykukovi.

Taky čtvrtý mamlas se proslavil na Zelném trhu. Jednou v létě procházel mezi stánky s ovocem a zeleninou, když ho oslovil jeden vtipálek:

„Zdalipak víš, chlapče, který je dnes den v týdnu?“

Čtvrtý mamlas to samozřejmě nevěděl, k čemu by mu to bylo. Poslouchal svoji matku, která mu vždy řekla, co bylo třeba.

„No, dnes je přece čtvrtek a všechno ovoce je dnes na Zelném trhu zadarmo. Jenom ovoce je zadarmo, zelenina je za peníze. Dones si nějaký pytel, abys mohl co nejvíce ovoce nabrat a donést domů.“

Čtvrtý mamlas si přinesl pytel a začal do něj ukládat ovoce trhovců, zejména meruňky a broskve a těšil se, jak jej máma přivítá. Trhovcům se to pranic nelíbilo, ale protože byl čtvrtý mamlas, ostatně jako všichni jeho bratři, chlap jako hora, sami si na něj netroufli a přivolali městského strážníka. Čtvrtý mamlas musel všechno ovoce trhovcům vrátit a vdova zase zaplatila tučnou pokutu.

Vdova po obchodníkovi došla k závěru, že takhle to dál nejde a zaslala dopis svému bratrovi statkáři, aby jí poradil. Statkář byl rozumný muž, a když přijel do Brna a vyslechl svou sestru, povídal:

„Sestro moje zlatá, ty už dále nemůžeš zůstat v Brně, neboť tví synové budou i nadále terčem různých zlomyslníků a posměváčků. Tvoji synové sice nejsou chytrí, ale jsou zdraví a silní potřebují fyzickou práci. Myslím, že nejlépe jim bude na venkově.“

„Ve vsi, ve které hospodařím na statku, je zrovna jeden pěkný statek na prodej. Prodej dům v Brně a kup statek.“

Vdova byla návrhem bratra nadšená. Prodala měšťanský dům a na venkově koupila statek s mnoha poli, loukami a kouskem lesa. Její synovec tam dělal šafáře a přiděloval a dohlížel na práci jejich čtyř synů. Taký její bratr, nový výměnkář, jim vydatně pomáhal.

Čtyři mamlasi zde byli velmi spokojení. Vykonávali veškeré polní práce, starali se o koně a dobytek a svázeli dřevo na statek. Byli na poli od jara do pozdního podzimu a v létě taky chodili do lesa na houby, maliny a ostružiny. U statku si rovněž založili pěkný ovocný sad. Dobře se jim dařilo.

Časem si čtyři mamlasi našli taky nevěsty. Hoši sice nebyli zrovna bystří, ale byli silní a pracovití. Vdova pak předala statek nejstaršímu synovi, který se oženil. To už nepotřebovali žádného šafáře, neboť se hoši už dobře vyznali v hospodářství a polních pracech.

Tři mladší bratři se zase přiženili na statky, máma jim každému z nich vyplatila podíl šest tisíc zlatých, což byla hodnota slušného statku. V Brně to byli jen čtyři mamlasi, ale na venkově se za několik málo let stali váženými sedláky.

Brňanům však ti čtyři mamlasi docela chyběli a často vzpomínali na jejich nezbedné kousky. Pak však starosta dostal dobrý nápad. Na fasádu domu, ve kterém dříve mamlasi bydleli, nechal umístit čtyři sochy, atlanty, kteří podpírají římsu.

Bc. Daniela Kubánková

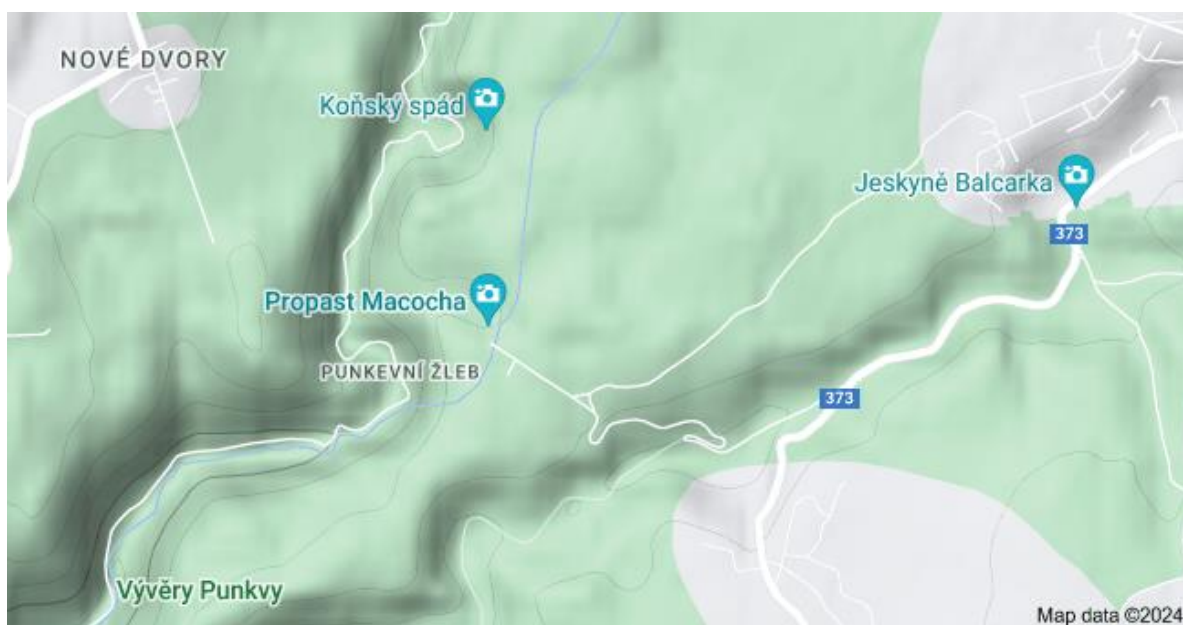
Zdroj: čerpáno z internetu

Přírodní krásy České republiky

Vážení a milí čtenáři,

v tomto i následujících zpravodajích bych Vám chtěla představit krásy naší země. Dnes se společně podíváme do okresu Blansko:

Macocha

Propast Macocha je nejznámější propastí v oblasti Moravského krasu a součástí komplexu Punkevních jeskyní. Hloubka suché propasti je 138, 4 m, na jejím dně se nachází Horní a Dolní macošské jezírko. Je nejhlubší ve střední Evropě. Pod hladinou Dolního jezírka se skrývají další podzemní prostory, prozatím prozkoumané do celkové hloubky propasti 187, 5 metrů. Propast se nachází v katastrálním území obce Vilémovice, v okrese Blansko.

K tomuto místu se váží dvě pověsti. První záznam pověsti je z roku 1793 z pera Františka Josefa Schwoye. K názvu propasti se vztahuje pověst, podle všeho založená na skutečné události: jeden místní vesničan ovdověl a zůstal sám s malým synkem. Oženil se, a tím přivedl synkovi nevlastní matku – macechu. Její averze vůči nevlastnímu synovi byla tak velká, že ho jednoho dne vylákala do lesa k propasti a shodila ho do ní. Chlapec se však zachytil nehluboko pod okrajem propasti, kde ho posléze vesničané našli a vytáhli. Když zjistili, jak se události seběhly, svrhli do propasti macechu.

Druhá pověst vypráví, že chudý otec, který měl jen synka, si vzal jen macechu (podle které se propast jmenuje). Macecha svého nevlastního syna nenáviděla, a

proto ho shodila do propasti. Chlapec se však zachránil a utekl do vesnice. Macecha to však nevěděla a sama z lítosti nad svým činem do propasti skočila.

Poprvé se o propasti Macoše zmiňuje v písemných dokumentech řeholník zábrdovického kláštera Martin Alexander Vigsius roku 1663. Prvním člověkem, který prokazatelně sestoupil na dno Macochy, byl Lazar Schopper, pozdější provinciál řádu Minoritů na Moravě – stalo se to roku 1723. V roce 1748 Macochu zdolala z iniciativy Johanna Nagela expedice horníků, sám Nagel se však sestupu neúčastnil. Roku 1776 se konal další sestup, který vedl majitel rájeckého panství Karel Josef Salm. První vědeckou expedici na dno Macochy vedl roku 1784 Karel

Rudzinský, který odsud přinesl mnoho cenných poznatků. Roku 1808 uskutečnil na dno Macochy sestup Hugo František Salm. V polovině 19. století začala éra dalších sestupů, které zahájil roku 1856 Jindřich Wankel. Roku 1885 napsal sloupský kaplan Jan Nepomuk Soukup báseň o Macoše a o tři léta později prvního cestopisného průvodce o Moravském krasu „Machocha a její okolí“. V roce 1864 zdolal Macochu další známý badatel Martin Kříž a po něm se konaly další sestupy. Zvláštním druhem sestupů na dno Macochy byly výpravy pro těla sebevrahů, které podnikali vilémovičtí občané Martin Kala a Josef Nejezchleb. Roku 1891 napsal známý krasový badatel profesor Richard Trampler monografii o Macoše.

V roce 1901 vykonal do Macochy první sestup známý krasový badatel Karel Absolon, čímž začala éra dalších objevů. Roku 1909 byly objeveny Punkevní jeskyně a roku 1914 bylo propojeno dno Macochy suchou cestou z Pustého žlebu. Cestu ponornou říčkou Punkvou se podařilo zdolat a zpřístupnit roku 1933.

U propasti jsou dva vyhlídkové můstky. Horní můstek, který je na nejvyšším místě propasti od počátku 19. století. Zprvu byl dřevěný a od roku 1882 byl nahrazen železným můstkem z blanenských Salmových železáren.

Můstek získal roku 1882 pojmenování Ripka Warte, podle brněnského průmyslníka, politika a organizátora turistického ruchu Adolfa Ripky. Můstek byl vždy celoročně přístupný. Původně patřil klubu turistů, roku 1945 přešel na stát, do správy jej pak dostala státní Správa jeskyní Moravského krasu. Ta jej v červnu 2007 nákladem necelých 400 tisíc Kč opravila. Pozemky (dno Macochy a přístupovou cestu) získala po roce 1989 obec v rámci vrácení historického majetku obcí, věčné břemeno k zajištění průchodu však zapsáno nebylo.

Obec Vilémovice vybírala vstupné na horní můstek již za první republiky. V polovině 20. století vybíráním vstupného na můstek vydělala na plynofikaci

obce, poté od vybírání vstupného ustoupila. Později obec požadovala, aby do její obecní pokladny plynula část peněz z turistického ruchu, který se odehrává na sousedních pozemcích, které jsou ve vlastnictví Lesů ČR, Správy jeskyní Moravského krasu či soukromých osob. Poté, co se se správou jeskyní nedohodla na právu průchodu, v roce 2008 cestu i dno propasti pronajala na 50 let podnikateli Jiřímu Tichopádovi za 100 tisíc Kč ročně. Ten požadoval od Správy jeskyní kompenzaci za průchod návštěvníků přes jeho pozemky a když nebylo jeho žádosti vyhověno, od 1. května 2008 krátce za vstup na můstek prostřednictvím výběrčího doprovázeného ochrankou vybíral vstupné, poté vedl spor se Správou jeskyní Moravského krasu o vlastnictví můstku a na dobu jednání vybírání poplatku přerušil. Klub českých turistů vyzýval k neplacení poplatku.

Krajský úřad Jihomoravského kraje označil vybírání poplatku za nezákonné a zaslal obci Vilémovice výzvu, aby jako příslušný silniční správní úřad zahájila správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu proti zákonu o pozemních komunikacích spočívajícího v neoprávněném vybírání poplatku za užívání. Tichopád zastával názor, že tato cesta není pozemní komunikací, Správa jeskyní Moravského krasu uvádí, že tato část parcely je evidována jako veřejná cesta. V roce 2010 hodlal Jiří Tichopád zahradit přístup k můstku, opětovně zavést vstupné a zavést provozní řád, podle nějž by přístup na můstek reguloval hlídač, který by dohlížel i na chování návštěvníků. 30. dubna 2011 začal podnikatel opět vybírat vstupné za průchod k můstku 20 Kč za dospělého a 10 Kč za dítě. Vedoucí Správy jeskyní Moravského krasu Jiří Hebelka považoval vybírání za neoprávněné a oznámil, že se věci budou zabývat jejich právníci. K ukončení vybírání vstupného došlo k 1. 9. 2011, kdy se Správa jeskyní Moravského krasu dohodla s vedením

obce, že Vilémovice Jiřímu Tichopádovi už pozemky pronajímat nebudou a vybírání vstupného skončí. Na oplátku bude obec Vilémovice participovat na ziscích z turistického ruchu na Macoše.

Dolní můstek byl postaven roku 1899 nákladem 800 zlatých. Byl opatřen výběžkem s padacími dvířky, ke kterému byl roku 1913 instalován železný žebřík až na dno Macochy. Žebřík byl roku 1933 demontován. S menšími úpravami byl můstek v provozu až do roku 2000, kdy byl ve špatném technickém stavu a musel být demontován. Nový, opravený můstek byl otevřen roku 2001.

zrekonstruována a modernizována.

V roce 1894 byla zásluhou Adolfa Podroužka, který sám vykonal tři sestupy do Macochy, postavena turistická chata Klubu českých turistů, zvaná „Útulna“. Otevřena byla 25. srpna 1895. Tato chata však počátkem 20. století vyhořela a tak byla postavena nová. Vzhledem k tomu, že se tehdy Moravskému krasu říkalo „Moravské Švýcarsko“, jednalo se o styl švýcarské chaty. Chata Macocha byla v roce 1996

Nabídka celodomovních aktivit v únoru

Pátek 02.02.	ZPÍVÁNKY S MIRKOU	<i>od 10.00 odd. I. A</i>
Středa 07.02.	SKUPINOVÉ CVIČENÍ	<i>od 10.00 na II.C</i>
	INDIVIDUÁLNÍ CVIČENÍ	
Pátek 09.02.	ŠIBŘINKY	<i>od 10:00 všechny odd.</i>
Pondělí 12.02.	KŘEŠŤANSKÉ SBORY	<i>od 10:00 na odd. I.B a II.C</i>
Středa 14.02.	SKUPINOVÉ CVIČENÍ	<i>od 10:00 na odd. I. A</i>
	INDIVIDUÁLNÍ CVIČENÍ	
Pátek 16.02.	ZPÍVÁNKY S MIRKOU	<i>od 10:00 odd. I. B</i>
Středa 21.02.	SKUPINOVÉ CVIČENÍ	<i>od 10:00. na oddělení I. B</i>
	INDIVIDUÁLNÍ CVIČENÍ	
Pátek 23.02.	ZPÍVÁNKY S MIRKOU	<i>od 10:00 na oddělení II.C</i>
Pondělí 26. 02.	KŘEŠŤANSKÉ SBORY	<i>od 10:00 na oddělení I. B a II.C</i>
Středa 28. 02.	SKUPINOVÉ CVIČENÍ	<i>od 10:00 na odd. II. C</i>
	INDIVIDUÁLNÍ CVIČENÍ	
Čtvrtek 29. 02.	MUZIKOTERAPIE	<i>od 9:00 na odd. I. B, II. C</i>
	PŘEDNÁŠKA P. KARNETA	

V únoru slaví narozeniny...

Hana Hradská-Dvořáková

Antonín Červenka

Anděla Gajdošová

Božena Palečková

Edeltruda Ďurkovičová

Marie Cetlová

Josefa Jurečková

Anna Zábranská

Vlasta Sedláčková

... a také naši zaměstnanci

Markéta Načináková

Ivana Sekaninová

Miluše Drdová

Zdenka Borutová

Alena Smolinská

Radmila Kopečková

Marie Kosařová

Lucie Tihlaříková

Hana Menoušková

Terézia Peclová

Jana Grumlová

Blahopřejeme!

Troška humoru

Dialog po 12 letech manželství:

„Dříve jsi býval šťastný, když jsi mě viděl jen 5 minut za 2 dny.“

„Ale drahá, na tom se přece nic nezměnilo!“

Učitelka při kontrole nalezne u Pepíka porno časopis a rozčileně říká:

„Pepíku, ať přijdou rodiče do školy, dlouho jsem je neviděla!“

A Pepík odpoví: „Tak si najděte stránku č. 8.“

Maminka čte soustředěně knihu, když přijde malý Fanouš a říká: „Mami, hoří lampa?“

„Lampa nehoří, ale svítí a čte dál.“

Po chvíli přijde opět a říká: „Mami, už svítí i záclony!“

Při zaoceánském letu si jeden cestující všimne, že hoří dva motory. Začne křičet a během pár vteřin začne panika. Po chvíli se ve dveřích pilotní kabiny objeví pilot s padákem na zádech a s úsměvem povídá, ničeho se nebojte, jdu pro pomoc.

Mladá blondýnka stojí u vyhořelého vraku auta a ptá se hasiče. Takže tohle je chladíč? Vidíte, a já do něho pořád lila benzín!

Tvrdá realita! Pepíček přijde do bufetu: „Jedno pivo!“

„A nechtěl bys raději džus?“ ptá se prodavačka.

„Chtěl, ale chybí mi pět korun!“

Vtipy převyprávěl Antonín Červenka, klient oddělení II.F

Hvězdy stříbrného plátna

Vážení a milí čtenáři,

chtěla bych Vám představit další osobnost českého filmového plátna, a tím je nezapomenutelná:

Věra Ferbasová

Narodila se v rodině učitele v Sukoradech Otokara Ferbase a jeho manželky Julie, pokřtěna byla Věra Julie. Studovala na gymnáziu v Plzni, ze kterého přestoupila na obchodní akademii. Po maturitě přišla do Prahy. K profesi herečky se dostala náhodou, když v Divadle Vlasty Buriana, kde pracovala jako sekretářka, musela jednou zaskočit za nemocnou herečku. Od roku 1926 do roku 1976 hrála ve více než čtyřiceti filmech, především komediích. Většinu z nich režíroval Vladimír Slavinský. Ve filmu Žena pod křížem ji představoval hereckého partnera začínající herec Herbert Lom. V roce 1938 si zahrála v jednom z prvních československých sci-fi filmů Panenka.

Ve 30. letech 20. století patřila v Československu k nejoblíbenějším komediálním herečkám. Po roce 1942 přerušila hereckou kariéru, aby se vyhnula natáčení německých filmů. Po osvobození se jí však už nepodařilo navázat na předchozí hvězdnou kariéru a spolu se svým manželem byla perzekvována a musela se vystěhovat z Prahy. Od poloviny padesátých let žila ve vilce na Ládví, po smrti manžela dožila v sídlištní garsoniére. Znovu se začala

příležitostně objevovat na plátně v druhé polovině 50. let.

V červenci 1941 se provdala za architekta Josefa Pálku. Zemřela 3. srpna 1976 v Praze ve věku 62 let. Ve většině pramenů je uveden údaj 4. srpna, který byl vytištěn i na jejím parte. Tam byl přeškrtnut a ručně nadepsáno datum 3. srpna, kdy skutečně zemřela. Je pochována na hřbitově v Jičíně.

Vybraná filmografie

V tom domečku pod Emauzy (1933)

Viktorka (1935)

Jedna z milionu (1935)

Uličnice (1936)

Komediantská princezna (1936)

Na tý louce zelený (1936)

Tři muži ve sněhu (1936)

Sextánka (1936)

Děvčátko z venkova (1937)

Falešná kočička (1937)

Mravnost nade vše (1937)

Panenka (1938)

Andula vyhrála (1938)

Dědečkem proti své vůli (1939)

Žabec (1939)

Panna (1940)

Dceruška k pohledání (1940)

Provdám svou ženu (1941)

Zlaté dno (1942)

Dařbuján a Pandrhola (1959)

Pension pro svobodné pány (1960)

Skřivánci na niti (1969)

Případ pro začínajícího kata (1969)

Jáchyme, hoď ho do stroje (1974)

Čtrnáctý v řadě (1975)

Bc. Daniela Kubánková

Zdroj: čerpáno z internetu

Kronika domova

Naše rady opustili...

Ludmila Šebečková

Květoslava Klusáková

František Lauterbach

Zdeněk Aulehla

Anna Balcarová

Marie Šormová

Vítáme nové sousedy...

Marie Fricová

Růžena Křištofová

Ladislav Šimáček

Karel Král

Božena Slechanová

Osmisměrka

T	R	A	K	T	E	B	Ř	H	V
O	U	A	O	A	Á	X	E	E	A
S	Z	R	V	R	K	U	C	S	K
V	U	Í	O	O	Ž	A	K	E	T
Ě	N	K	U	S	L	E	O	M	S
T	D	A	A	U	T	O	A	Í	I
L	A	F	K	Z	E	L	C	A	L
I	V	L	U	K	O	I	Ý	Ř	S
T	A	B	K	N	O	V	I	Č	U
K	A	E	L	I	M	K	A	J	O
Ř	O	V	A	V	V	A	Í	T	H

EXCES
 FAKÍR
 HOUSLISTKA
 HŘBET
 JAKMILE
 KAKAO
 KALKULACE
 KORÁB
 KUKLA
 LACLE
 OLIVKA
 OLOVA
 OSVĚTLIT
 ŘECKO
 SUKNĚ
 TRAKT

UČIVO
 UKAZOVAT
 UROSTLÝ
 VIKLAT
 VLNOLAM
 ZUBAŘ
 ŽAKET

Protistresové omalovánky

Zdroje:

- archiv DPS Sokolnice
- Brno - dům U čtyř mamlasů - Dům, budova | Turistika.cz
- Pověst O domu U čtyř mamlasů v Brně | i-Senior.cz
- Věra Ferbasová – Wikipedie (wikipedia.org)
- Macocha – Wikipedie (wikipedia.org)
- Antistresové omalovánky k vytisknutí Centrum Mandala (centrum-mandala.cz)
- osmisměrka 17092019 Online luštění Křížovkářský ráj (krizovkarsky-raj.sk)

Chcete mít svůj Zámecký zpravodaj? Pokud ano, je možné si ho zakoupit za 30 Kč. Zeptejte se svých sestřiček.

Váš Zpravodaj

Uzávěrka příštího čísla Zámeckého zpravodaje je 20. 2. 2024. Své příspěvky zasílejte v elektronické podobě na e-mail kubankova@domovsokolnice.cz.

Redakční rada: MVDr. Petr Nováček, Ivana Dvořáková, DiS., Věra Mrkvicová

Sazba: Radim Martynek, Akademie *nevšedního* vzdělávání, s. r. o.